

MARTIN BENKOVIČ

LOVEC

AJRIŠ^v

HALTOM KNIHA TRETIA HALTOM

artis
omnis

MARTIN BENKOVIČ

LOVEČ

AJRIS

KNiha TRETA

artis
omnis

Vaše rodinné
vydavateľstvo
od 2005

artisomnis.sk

*„Každá dostatočne vyspelá technika
je na nerozoznanie od mágie.“*
Arthur C. Clarke

Martin Benkovič
LOVEC
Ajriš – kniha tretia

Vydavateľstvo Artis Omnis, Žilina
www.artisomnis.sk

148. publikácia, prvé vydanie
Edícia Margo
Redakčná a jazyková úprava: Peter Obrcian
Zodpovedná redaktorka: Andrea Harmanová
Tlač: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Martin Benkovič © 2023
Cover © Martin Cuco Luciak 2023
Typography © Jana Kollárová 2023
Slovak Edition © Artis Omnis 2023

ISBN 978-80-8201-215-9

1. KAPITOLA

Neznášam, keď sa musím zakrádať, povedal si v duchu Ajriš. Najradšej by si odpľul, ale nemohol. Mal nasadenú balistickú helmu s vypuklou celotvárovou maskou. Nedýchalo sa v nej najlepšie, aj keď mala aktívne vetranie, posúvajúce vonkajší vzduch cez viaceré filtre.

Navonok pripomínala zvláštneho tvora s veľkými očami, takmer pavúčimi. Vnútrajšok vyplňal flexibilný zaoblený displej. Prenášali sa naň zábery a údaje z desiatok kamier a senzorov. Kalkulovanie vzdialenosti, rozmery, analýza predmetov, nočné videnie, termo videnie, širokouhlý záber a ďalšie vychytávky, ktorým príliš nerozumel.

V celom tom vojenskom mundúre vo farbách noci si pripadal smiešny a nemotorný. Trup mu zdobila nepriestrelná vesta s puzdrami na zásobníky, granáty a iné doplnky. Žiadna ťažká, neforemná vec, ledva mu chrániaca hrudník. Dokonca aj stehná a slabiny mal v bezpečí.

Vybabili ich najlepšimi technológiami, aké dokázali implementovať. Ajriš však pochyboval, že im pri strete s mágmi pomôžu. Na to mal poslúžiť on a ďalší dvaja mágovia v jednotke. Uwe a Karolína.

Spoznal ich pred rokom, keď im vypomáhal pri ochrane akéhosi účtovníka. Napokon si ho našli aj napriek zmenenej identite a bolo vymaľované. Jeho vnútornosťami. Celá izba.

Zahľadel sa na okolie pred sebou. Noc bola bezmesač-

ná, obloha zatiahnutá. Nachádzali sa asi dvadsať metrov od plotu súkromného areálu. Podľa oficiálnych informácií išlo o výcvikové stredisko pre súkromné bezpečnostné služby. Malo pristávaciu plochu, dva hangáre, viaceré skladové budovy, obytné zóny a strelnicu. Čudné, ale nie úplne nezvyčajné. A hlavne, na všetko mali povolenie. Okrem nulifikátora. Ten nikde v dokumentácii uvedený nemali a ani by k nemu nemali mať prístup.

„Ajriš,“ ozval sa v slúchadlách hlas kapitána Petra Webera, ich veliteľa. Ajriš pobehol opatrne dopredu a klakol si na koleno vedľa neho. V duchu k sebe povolal magické častice a s ich pomocou vyformoval okolo seba ochrannú bariéru. Prejde ňou len to, čo podvedomie vyhodnotí ako bezpečné. Aspoň tak si to s Jegorom mysleli, ale fungovanie jeho schopnosti im bolo stále záhadou.

Rozhodoval on, alebo častice? Jegor veril, že medzi nimi vládla symbióza.

Pomaly rozťahoval štít, až kým nenarazil na odpor. Prikývol. Prítomnosť nulifikačného poľa znamenala jediné. Boli na správnom mieste. Doposiaľ zaznamenali iba zvýšenú radiáciu totožnú s nulifikátorom. Teraz mali potvrdenie.

Weber nacvičenými gestami poslal k plotu Iana s Michalom. Michal si klakol a z puzdra na veste vytiahol nástroje potrebné na prekonanie senzormi chránenej prekážky. Ian ho kryl.

Ajriš do štítu zahrnul oboch mágov, aj keď vedel, že im to nerobí dobre. Najmä nečakaný úbytok magických častíc dokáže jedným riadne zamávať. Preto ich stratu trénovali. Spočiatku ho zakaždým obliat studený pot, zaskol sa mu dych a stuhol. Tréningom sa to však zlepšilo. Dokázal reagovať bez zamrznutia, ale stále sa cítil nesvoj.

Michal očividne premostil senzory v danej časti oplo-tenia a vystrihával dostatočne veľký otvor, aby ním mohli prejsť. Keď skončil, dal im znamenie a spolu s Ianom prešli na druhú stranu. Nasledovali ich veliteľ, Tomasz a Brian.

Ajriš sa postupne blížil k hranici dosahu nulifikátora a psychicky sa pripravoval na zmenu. Sťahoval štít, pevne zvieral samopal MP5 v dlaniach a odratúval kroky.

A potom odrazu nič. Ako keď ťuknete do vypínača. V jednom okamihu ich cítite vôkol seba, v druhom nastane ticho a prázdnota. Prepadne vás panika, zatajíte dych a stuhnete.

Cez plot sa mu podarilo prejsť bez toho posledného. Mimovoľne pohladil kovovú krabičku na opasku a prstami sa dotkol spúšťača.

Mobilný generátor magických častíc. Pozornosť výskumného oddelenia a privátneho sektora. Armáda okolo toho robila tajnosti, ale Ajriš tušil, že za tým budú plány Krugerovej spoločnosti.

Vzali to krížom cez pristávaciu plochu. Nebola osvetlená a najbližšia budova bola vzdialená viac ako sto metrov. Vedel to, lebo si plán prechádzali až dovtedy, kým ho nepoznali naspamäť. A takisto mu to ukazovalo na displeji.

Vojaci striehli po pohybe, ale zatiaľ bol všade pokoj. Až príliš veľký na Ajrišov vkus. Rozvedka nehlásila žiadne hliadky a prekvapivo ani kamery. Aspoň nie také, o ktorých by vedeli. No aj tak si dávali pozor.

Ian zastal, skontroloval na diaľku budovu a opäť sa pohol. Malo ísť o menší sklad, ktorý ich nateraz nezaujímal. Blížili sa k miestu so zvýšenou radiáciou, keď sa im pod nohami otriasla zem.

Okamžite zaľahli. Ajriš odistil svoju MP5 a namieril

do priestoru. Ostatní urobili to isté. Pár sekúnd sa ani len nepohli. A potom to pocítli znova a znova.

„Čo to, kurva, je?“ spýtal sa Ian. Mali uzatvorený komunikačný okruh, mimo helmy ich počuť nebolo.

„Výbuchy?“ skúsil Tomasz.

„Ale odkiaľ?“ pridal sa Brian. „To by sme ich hádam videli.“

„Alebo aj nie,“ povedal Ajriš a sledoval zem.

„Ideme!“ zavelil Weber.

Prvý hangár už bol na dosah. Otrasy sa viac neozvali a všade vládol pokoj, no Ajrišovi čosi navrávalo, že je zle. *Možno je to len odstrihnutie od častíc*, pomyslel si a oprel sa o stenu hangára. Ian skúsil dvere, ale boli zamknuté. Neunúvali sa ich otváraním. Zdroj žiarenia bol o niečo ďalej.

Smerovali k druhému hangáru, keď sa zem opäť otriasla. Tentoraz oveľa silnejšie než predtým. Aj vysielacia znova ožila. „Tu velenie,“ začul Ajriš hlas vrchného veliteľa – generála Lukáša Štefanička. „Akcia je zrušená. Opakujem, akcia je zrušená. Okamžite sa vráťte.“

„Pane,“ namietol Weber, „cieľ máme na dosah.“

„Negatívne, kapitán,“ povedal generál Štefanička. „Ihneď ukončíte akciu, je to rozkaz.“

Weber mierne sklonil hlavu a s odpoveďou si dával načas.

„Prišlo to zhora, kapitán,“ ozrejmil generál. „Potvrďte príjem.“

Weber pevne zovrel rukoväť svojej útočnej pušky XM7. „Potvrdzujem. Akcia zrušená, vraciame sa.“

Ajriš vedel, že to príde, no aj tak ho to dopálilo. Srdce sa mu rozbúšilo a okolité zvuky sa utlmili. Počul, že na neho hovoria, ale nevnímal. Veliteľ ho potľapkal po rame-

ne. Presne ako v jeden večer, pár mesiacov po vypočúvaní. Dal mu jednoduchú, ale zato smrteľne dôležitú otázku: „Chceš nájsť svoju mamu?“

Viac nepotreboval vedieť. Ezechiášove kontakty nič užitočné nezistili a už dlhšie ho zožieral pocit bezmocnosti, že ju kdesi väznia. Pre jej záchranu alebo vyslobodenie z utrpenia bol ochotný podstúpiť čokoľvek.

Pozrel sa Weberovi na helmu a predstavil si jeho výraz. Potom stočil zrak k oplotenému úseku, kde mal byť nulifikátor.

Rozbehol sa.

„Ajriš!“ skríkol Weber.

Neotočil sa. Mali skontrolovať prítomnosť nulifikátora, aby mohli nabehnúť ostatné jednotky s povolením k prehliadke. To, že im v tom niekto zabránil, znamenalo iba jediné.

Boli na správnej stope.

Ignoroval rozkazy a naliehania, aj keď súhlasil, že vojenskú hierarchiu bude rešpektovať. No nemohol inak. Ak tu niekde držali jeho mamu, musel urobiť všetko pre jej záchranu. Pri otcovi zlyhal, už mu nevedel pomôcť. Nemienil prísť ešte aj o ňu.

Ozval sa výbuch a tlaková vlna ho zrazila k zemi. S obavami sa otočil, ale jednotka ho nasledovala. Tiež sa zviechali zo zeme. Keby tam počkali, bolo by určite po nich.

Zakrádal sa k horiacej budove, ale prikrčil sa, keď z nej vybehla postava odetá od hlavy po päty do čierneho. „Čo to, kurva, je?!“ Namieril na neznámeho zbraň, ten si ho všimol a tasil... meč. Vypútil naň oči a sledoval, ako sa na neho ženie. Gulky si našli cieľ, ale ten sa iba zatackal a pokračoval na Ajriša.

Stlačil spúšť, ale rovnako mohol strieľať aj do betó-

novej steny. Náboje narážali, ale nemalo to žiaden efekt. Dokonca sa mu zdalo, že po náraze dopadali na zem.

Útočník sa po ňom zahnal mečom. Ajriš mu nastavil do cesty samopal. Zaiskriilo to, ale čepeľ ním prešla hladko. Ajriš uskočil stranou a uhýbal sa. V hlave mu hučali pokriky spolubojovníkov. Miešali sa s nadávaním velenia a jeho vlastnými skúsenosťami, ktoré mu kázali okamžite utiecť.

Aktivoval generátor častíc, vykryl útočnickovu ruku s mečom a vrazil mu jednu do hlavy. V ušiach mu zadunelo a ledva sa uhol seku do boku. Schytala to vesta. Brian sa zavesil na útočníka zozadu, ale nestačilo to. Podarilo sa im ho zvaliť, až keď sa pridali aj Michal s Tomaszom.

Ajriš sa skontroloval, či je celý. Následne sa obzrel po ostatných. Uwe s Karolínou čupeli opodiaľ a mierili na horiaci hangár. Generátor častíc zapípal a vypol sa. Webera s Ianom najprv nevidel, ale potom si ich všimol uprostred trávniku medzi budovami. Bola tam oplotená časť s poklopom do podzemia. Práve ho otvárali.

Spoza chrbta začul rev motorov. Blížili sa k nim obrnené vozidlá a transportéry.

„Kontakt!“ vykrikoval Uwe, keď z horiacich trosiek vyšla ďalšia postava odetá v čiernom. A za ňou ďalšia a ďalšia.

„Kurvadopičematerej,“ hlesol Ajriš. Lucii v mailoch slúbil, že si vylepší slovník, ale v tejto situácii si nevedel pomôcť.

Urýchlene potrebovali prístup k mágii. Uwe spustil strelbu. Karolína sa pridala. Ajriš zvesty dva granáty, odistil ich a ihneď hodil po blížiacich sa útočníkoch.

Keď im dopadli k nohám, o krok ustúpili a vzápätí ich zahalila explózia. Počkali, kým sa rozplynie dym.

Zazrel postavy na zemi, ale radosť mu dlho nevydr-

žala. Pohli nohami, striasli sa a postavili. Boli viditeľne otrásení, ale nezdalo sa, že sú zranení.

„Čo sú zač?!“ skríkol Ajriš a pozrel sa po Weberovi. S Ianom sa náhlili smerom k nim.

Útočníci sa dali do pohybu a v dlaniach sa im zaleskli čepele.

„Kapitán!“ zakričal Ajriš a dal sa na ústup.

Ostatní tak učinili tiež. Brian s chlapmi pustili zajatého nepriateľa. Okamžite sa rozbehol k vlastným.

Už boli takmer pri nich, keď sa zem opäť otriasla. Z oplotenej časti na trávniku vyšľahli plamene. Dopadali na nich kúsky zeme, kamenia, ale aj kovové úlomky. Za chrbtami im zabrzdili vozidlá a ihneď spustili paľbu do čiernych postáv. Jedna schytala priamy zásah, no vzápätí sa postavila a za pomoci ostatných sa stiahla späť za oheň a trosky.

Strelba neutíchala a pridali sa aj ostatné vozidlá. Z jedného vyskočil chlap takého vzrastu, že aj Ajriš sa cítil malý. Zamieril rovno k nim.

„Čo ste to, sakra, spravili!“ okríkol ich po anglicky so silným prízvukom. Ajriš ho odhadoval na Íra alebo Škóta. Neznámy sa nezahľadel k horiacemu hangáru, ale k miestu, kde mal byť ukrytý nulifikátor. „Ktorý idiot vám dal príkaz zničiť nulifikátor?“

Ajriš siahol na štít. Častice ešte úplne necítil. Trvalo im, kým sa vrátia, ale zmenu postrehol.

„To som bol ja,“ povedal Weber. „A vás zatýkam.“

„Mňa?“ zasmial sa chlap a obzrel sa po svojich mužoch. „Nie, kapitán Weber. Neposlúchli ste rozkaz, takže zatýkať bude niekto iný. V prípade, že prežijeme.“

Hneď ako to povedal, vyleteli z ruín hangára magické projektily rôzneho druhu. Ajriš medzi nimi zazrel aj tie

prekliate zlaté. Okamžite rozťahol štít, zaprel sa nohami a zameral sa na ne.

Zatackal sa, ale zásah ustál. Zhodnotil situáciu navôkol. Viaceré vozidlá horeli. Vojaci odťahovali ranených do bezpečia. Ostatní strieľali zo všetkého, čo mali po ruke. Videl letieť aj niekoľko erpégečiek, ale magický útok neustával. Dokonca nabral na intenzite.

Bariéra zatiaľ odolávala.

V troskách sa čosi zalesklo a zakrátko odtiaľ vybehlo niekoľko postáv. Pred sebou niesli niečo, čo sa podobalo na vysoké zlaté štíty. Projektily sa od nich odrážali. Granáty po nárazoch vybuchli. Objavila sa medzera, ale následne sa zacelila.

Uwe vystrelil zopár ohnivých gúľ, ale s minimálnym efektom.

„Čo sa tu deje?!“ okríkol pre zmenu Weber neznámeho chlapa.

„Mimo váš stupeň previerky.“

Bojovú vravu prerušil nový zvuk. Akoby trhajúci sa papier.

Ajriš sa otočil a od úžasu zabudol dýchať. Hľadel na niečo, čo nevedel opísať ani pochopiť. Uprostred pristávacej plochy sa niekoľko metrov nad zemou chvela modro-žiarivá guľa. Postupne sa zväčšovala a rozširovala. Nadobúdala tvar elipsy a odhaľovala priestor za ním.

Akoby sa pozeral cez okno do inej krajiny. Vyprahnutej, zničenej, s vyvrátenými stromami. No to nebolo všetko, čo tam videl. K oknu sa blížili desiatky postáv v čiernom. Nielen so štítmami, ale aj so strelnými zbraňami. Pochodovali v početných, tesne zovretých šíkoch. Zrýchľovali, až napokon prešli von. Vtedy sa ich rady

trochu zavlnili. Rýchlo sa však vrátili späť do formácie a udreli štítmí o zem.

Strelba utíchla. Zostávajúce autá sa otáčali a presúvali, aby čelili novej hrozbe. Velitelia povolávali ďalšie posily.

Ajriš postrehol aktivitu pri hangári. Menšia štítová hradba sa dala do pohybu. Bolo ich viac, než si myslel. A nie všetci mali tie obleky. Na chvíľu sa mu dokonca zazdalo, že zazrel holú kožu. Práve odnášali akýsi veľký a ťažký predmet.

Všimol si to aj neznámy a vydal rozkaz k zahájeniu útoku. Lenže od portálu sa ohlásila krycia strelba zo zbraní, ktoré očividne fungovali na mágiu. Pridali sa aj magické projektily. S neuveriteľnou presnosťou zasahovali svoje ciele a zastierali výhľad.

Ajrišov štít zinkasoval viacero presných zásahov. Začal zuby a povolával ďalšie častice, ale nápor bol prisilný. Bariéra sa roztrieštila a tlaková vlna ho zrazila k zemi.

Zbadal Uweho divoké, ale premyslené chrlenie ohňa na útočníkov. Karolína odklonila jednu zo zlatých gúľ oveľa väčšou zelenou, ale pred druhou musela uskočiť.

Tomasz s Michalom strieľali v dávkach a pokúšali sa zatlačiť mágov späť do portálu.

Ianovi došla munícia. Pokľakol a vkladal si nový zásobník, keď do neho Karolína vrazila.

Ajriš už rozťahoval štít, ale vedel, že to nestihne.

Magička v poslednom okamihu vystrela ruky a vychrlila prúd zelenej mágie, ale nestačilo to. K výbuchu došlo príliš blízko. Tlaková vlna tvorená dvoma rozdielnymi druhmi mágie ju vymrštila do vzduchu a poslala naprieč pristávacou plochou.

„Nie!“ vykriekli Ajriš a Uwe súčasne.

Ajriš sa rozbehol v ústrety útočníkom. Uwe zo svojho miesta chrľil v šialenej kadencii jednu ohnivú guľu za druhou.

Vyhýbal sa priamym zásahom. Uskakoval z miest, kam mali dopadnúť, akoby to dopredu vedel. Nemyslel, len sa nechal unášať inštinktom. Občas si pomohol dlaňou v smere blížiacej sa hrozby.

Medzi nepriateľov vbehol v plnej rýchlosti. Tesne pred nárazom prudko rozťahol štít a rozrazil si medzeru. Vletel do nej a rozdával jeden bariérou obalený úder za druhým.

Útočníci ho odtlačali štítmí, dorážali na neho a vykrikovali akési nezrozumiteľné slová. Ajriš postrehol aj taseňé čepele, ale nevnímal ich. Bol kúsok od portálu. Cítil z neho prílev magických častíc. Udieral a kopal okolo seba ako zmyslov zbavený.

Dostal sa k jednému z nepriateľských mágov a chytil ho pod krkom. K úderu sa už nedostal. Druhý ho tokom mágie zrazil do kolien a následne odhodil. Zopárkrát sa pretočil. Pokúsil sa postaviť, ale stihol si len klaknúť a pozdvihnúť ruku pred ďalším útokom.

Posledné, čo videl pred oslnivým zábleskom, bola akási tvár za portálom, pozerajúca sa priamo na neho. Odrazu sa cítil extrémne ľahký, ale len na okamih. Vzápätí dopadol, vyrazilo mu dych a niekoľko metrov sa bezvládne kotúľal.

Helma odletela, tvár mu schladil nočný vzduch, v nose ho poštekľil dym, prach, pach ohňa a spáleniny. Prevalil sa na chrbát, zhlboka sa nadýchol a ihneď to oľutoval. Rozkašľal sa a do očí sa mu nahrnuli slzy.

Keď to prešlo, natočil hlavu k portálu, ale práve v ňom mizli poslední útočníci. Neznámy stál pár metrov od

neho a čosi na nich kričal. Ani zamak mu nerozumel. Zdalo sa mu, že to ani nebola angličtina.

Zastonal, pozviechal sa zo zeme a rozhladol sa po skaze. Nezvýšilo jediné vozidlo. Na vlastných nohách stál ledva pol tucet vojakov. Pristávacia dráha bola posiatá telami. Odniekadiaľ sa blížili helikoptéry. Uwe kľačal pri nehybnej Karolíne. Tomasz s Brianom prechádzali od tela k telu a niekoho hľadali. Uvedomil si, že nikde nevidí Iana.

„Toto,“ zavrčal neznámy, „ste pojebali!“

„Nie,“ povedal Weber. Podopieral ho Michal. „Toto je na vás. Čo tu robili? Kto to bol?“

„Do toho vám nič. Ste tu nelegálne...“

„Boli sme v blízkosti, keď došlo k výbuchu. Bolo našou povinnosťou, aby sme to preverili a prípadne poskytli pomoc. Popritom sme natrafili na zakázanú technológiu.“

„To si nechajte pre iných, kapitán Weber.“

Weber mlčal.

„Rozmýšľate, odkiaľ vás poznám?“ uškrnul sa neznámy. „To ja som vydal rozkaz, aby ste sa stiahli. Zaplietli ste sa do niečoho, čo sa vás netýka.“

„Prd netýka!“ zavrčal Ajriš a obalil si päste do štítu. „Kde je?!“

„Kontrolujte si svojich... mužov, kapitán.“

„Kto ste?“

„Nepotrebuje vedieť,“ odvetil neznámy. „Ale môžete mi hovoriť Doyle,“ pozrel sa na hodinky. „A v tomto okamihu som váš nový veliteľ.“ Siahol do vrečka a podal kapitánovi zopár papierov.

„To určite,“ odvrkol Ajriš.

„Ty budeš Ajriš,“ povedal Doyle. „Videl som fotky tvojej práce. Nie zlé, máte to v rodine.“

„Čo si povedal?“ vyletel Ajriš.

„Dobre si počul. Tvoj otec pre nás robil rôzne veci,“
prezradil neznámy. „Nie také krvavé, ale dôležité.“

„Kde je moja mama?!“ Ajriš urobil krok dopredu.
Doyle sa zašklabil a otočil.

„Kde... je... moja... mama!“ vykrikol Ajriš. Dvoma
krokmi priskočil k Doylevi a prinútil ho otočiť sa. Skôr
ako stihol urobiť čokoľvek iné, Doyle mu vykrútil ruku.
Stratil vnímanie magických častíc a pôdu pod nohami.
Skončil tvárou na zemi a s kolenom na krku.

„To sa nedozvieš,“ zašepkal mu Doyle do ucha.

2. KAPITOLA

Vyložili ho na ulici pred domom a za škripania pneumatík odišli. Ajriš si vyhodil batoh na chrbát a vykročil k bránke.

Kurva! vynadal si v duchu už po niekoľkýkrát.

Chytil sa kľučky, stlačil ju a zastal. Mal zvláštny pocit. Ťažko sa mu dýchalo, neviditeľný tlak mu zvieral hrud'. Už dlho sa takto necítil. Naposledy možno v škole, keď vedel, že ich budú skúšať. A to bolo už veľmi dávno. Aj napriek tomu si tú spomienku živo vybavil.

Začalo to pár mesiacov po vypočúvaní v centrále Interpolu v Lyone. Ucítil vôňu, niekto niečo povedal a voľačo zjedol. Stačila maličkosť a spomenul si na detstvo. Akoby sa mu v hlave spustil tak neveriteľne živý záznam, až mu prišiel cudzí.

Otvoril bránku. Žalúdok mal stiahnutý. Z domu sa ozývala metalová hudba.

To znamenalo jediné. Zia je doma.

Vykročil po chodníku a ihneď si všimol pokosenú trávu a zastrihnutý živý plot. Kvetom sa darilo, a aj stromy ktosi prečesal.

Zastal pred dverami, z vrečka nohavíc vytiahol kľúče a trasľavo vydýchol.

Ako dáky tínedžer!

Otvoril si a vošiel dnu.

Hudba naďalej vyhrávala.

Zavrel za sebou a zhodil batoh. Obutý nakukol do kuchyne. Žiarila čistotou, riady boli umyté. Uprostred stola zazrel v igelitovom vrecúšku bochník chleba a zo desať bielych rožkov.

Teraz, keď tu bývajú, si aj upracú a nakúpia.

„Haló?“ zakričal a v predsieni sa vyzul.

V obývačke nikoho nebolo. Na stolíku zbadal dva nedopité poháre s čírou tekutinou a dva prázdne taniere plné omrviniek. Deku na gauči bola rozhádzaná a televízia bežala. Bol zapnutý Netflix, no seriál či film sa už dávno vypol.

Nahliadol do svojej izby. Vyzerala rovnako ako pred dvoma mesiacmi. Vedľajšia Ezeho spálňa zívala prázdnotou a Jegorova takisto.

Zostávala už len Ziina a Luciina izba. Odtiaľ hrala hudba.

Zaklopal a čakal.

Odpoveď neprišla.

Opäť zaklopal a načúval, ale cez grkanie speváka nič iné nepočul. Zaklopal do tretice, počkal a otvoril dvere.

Asi dva údery srdca nevedel, na čo sa pozerá. Alebo vedel, ale jeho mozgu to dochádzalo len veľmi pomaly. Nad Ziinou posteľou sa vznášali všakovaké svetelné obrazce. No to nebolo najzvláštnejšie.

„Hej!“ okríkla ho Zia, zvalila sa na posteľ a zakryla sa perinou. Odhalila pritom podobne bledého chlapa s penisom v pozore a prekvapeným výrazom v tvári.

Ajriš sa otočil tak rýchlo, ako to len šlo. „Kurva, prepáč!“ zakričal, aby prehlušil hudbu. Kútiky úst sa mu pritom samé od seba dvíhali do širokého úsmevu. Zároveň sa snažil zahnať posledný obraz.

„Vypadni!“ zvýskla Zia a tíšila zvuk reproduktorov.

Poslúchol a zavrel za sebou dvere. Oprel sa o ne a potláčal smiech.

„Prepáč!“ zopakoval. „Nič som nevidel,“ zaklamal a vykročil ku kuchyni. Nebol hladný, ale bolo to dobré miesto, kde mohol počkať na ostatných.

Pod nosom sa neprestával usmievať a pobavene krútil hlavou. Zia si našla chlapa. Nemohol tomu uveriť. Aj keď, čo sa čudoval? Bola to mladá, atraktívna baba. Na jeho vkus trochu bledá, ale pekná.

Otvoril chladničku a oči mu zažiarili pri pohľade na chlebičky prikryté fóliou. Zamľaskal a vytiahol ich. Zobral aj ochutenú minerálku a všetko položil na stôl.

Práve si do úst vkladal druhý chlebič, keď sa dvere na Ziinej izbe otvorili. Pozdvihol zrak od taniera. Ako prvý vyšiel s pohľadom zaboreným do koberca jej priateľ, Zia sa schovávala za neho.

„Dobrý,“ pozdravil chlapec. Ajriš si uvedomil, že je to vlastne štíhly muž. Prišiel mu akýsi povedomý. Obul sa, z vešiaka si vzal mikinu a otvoril dvere. „Dovi,“ povedal a zmizol.

Ani raz sa Ajrišovi nepozrel do očí.

Zia vybehla za ním a Ajriš nakukol spoza záclony. Vášnivo ho pobozkala a rukami v čiernych rukaviciach pohladila po tvári. Až potom sa vrátila a vošla do kuchyne.

„Ahoj,“ povedala a oprela sa o skriňu. Hľadela pred seba, oblečené mala bledo-šedé tepláky a biele tričko s akousi krvácajúcou kreslenou mačkou.

Pokrok, pomyslel si Ajriš. Nedokázal sa prestať chichotať, ani keď žuval obložený chlebič.

„Musíš sa toľko škeriť?“

„Prepáč,“ odvetil, ale škeriť sa neprestal. „Nepoznám ho?“

„Neviem, možno,“ odvrkla. Podišla k chladničke, otvorila ju a pozerala do nej.

Vtedy si spomenul, kde ho videl. „Veď to je ten mladý patológ!“

„Súdny lekár,“ povedala Zia chladničke. Stále z nej nič nevytiahla.

Ajriš sa postavil a utrel si špinavé ruky do nohavíc. Podišiel k Zii a odzadu ju objal. „Som rád, že niekoho máš. Ale ak ti niečo spraví, tak mi to pokojne povedz a večer ho navštívim.“

Zia sa uvoľnila a siahla po džúse. „Skôr by som sa bála o neho, ako jeho,“ poznamenala. „Čo tu robíš? Máš voľno?“

„Aj tak sa to dá povedať. Kde sú Eze a Jegor?“

„Poslala som ich na nákupy. Ignác má nočnú, preto mohol iba teraz.“

„A ja som vám to pokazil,“ stisol Zii ramená. „Mrzí ma to, ale klopal som trikrát. Nabudúce si stíš hudbu. Ako počas toho hurhaja dokážete vlastne...“

Zia sa otočila a pristúpila ku kuchynskej linke. Zo skrinky si vytiahla pohár a naliala doň pomarančový džús. „Máme radi tú istú hudbu. A aspoň nie je nič počuť.“

Ďalej to už Ajriš nerozpítvával, ale opäť sa mu na tvár vkradol úsmev.

„Neprestaneš, čo?“

„Nemôžem si pomôcť,“ povedal úprimne. Prikryl zostávajúce chlebíky a vrátil ich do chladničky.

„To bola inak Ezeho večera,“ podotkla Zia. Prázdny pohár dala do drezu a pustila doň trochu vody. Potom prešla popri Ajrišovi a on ju nasledoval.

Zakotvili v obývačke.

Zia si vyložila nohy na konferenčný stolík a zapla te-

levízor. Ajriš si sadol vedľa nej. Chvíľu sledoval, ako pre-pína jednu stanicu za druhou. Napokon zavrel oči a za-driemal.

Naďalej však počul striedanie televíznych kanálov. Nemal jej to za zlé, podľa zvukov nič poriadne nedávali. Na pár sekúnd sa rozhostilo ticho. Nenápadne otvoril jedno oko. Zia zapínala Netflix.

Spokojne sa zamrvil a opäť upadal do driemot, keď začul výkrik: „Hail, Satan!“ Tentoraz otvoril obe oči a nevedel, na čo sa v skutočnosti pozerá. Akási mladá blondínka menom Sabrína zrazu zistila, že nie je len čarodejnica, ale aj človek. Môže teda chodiť do ľudskej školy.

Úplne stratil prehľad o čase, ale práve dopozerali štvrtú časť, keď sa vchodové dvere otvorili. Ajriš začul najprv Jegorovu slovenčinu s ruským prízvukom a potom Ezechiášovu odpoveď s hebrejským. Usmial sa. *Domov.*

„Ajriš? Ajriš!“ skríkol Jegor od dverí a pustil obe tašky.

„Čo? Ajriš je tu?“

Ajriš sa nemotorne postavil z gauča, aby sa objal s ruským mágom a vzápätí aj s Ezechiášom.

„Čo ty tu?“

„Má voľno,“ vyhrkla Zia a Ajriš sa mierne zamračil. Gotička na neho žmurkla jedným okom.

„Skvelé načasovanie,“ povedal Ezechiáš.

„Prečo?“ nechápal Ajriš.

„Máš to v kalendári,“ vysvetlil Ezechiáš. „Lucia má zajtra narodeniny, ideme ju navštíviť.“

Ajriš si zahryzol do spodnej pery. Úplne na to zabudol, a to mal pripomienku nastavenú pár dní dopredu.

„Zabudol si, čo?“

„Ech,“ poškrabal sa na hlave. „Za posledné dni toho bolo na mňa akosi priveľa.“